

(oud) medewerkers aan het woord

Wim Linschoten

Jaren bij Maurang

Ik ben via mijn broer Harrie bij Maurang gekomen. Ik werkte eerst in een garage in Waalwijk als automonteur. Ik moest toen in dienst. Na mijn diensttijd was ik eigenlijk al aangenomen door Jos, maar ik had mijn rijbewijs nog niet gehaald. Toen ben ik ergens anders gaan werken, maar dat verdiende slecht. Ik ging lessen en haalde mijn auto rijbewijs. Toen ik op vakantie was, kreeg ik een telefoontje dat er een brief was binnengekomen waarin stond dat ik op examen moest voor de vrachtwagen. Een dingetje was wel, ik had nog nooit een les gehad in de vrachtwagen. Toch haalde ik zo mijn groot rijbewijs. Ruim 1,5 jaar na mijn diensttijd kwam ik dan toch eindelijk naar Maurang. Ik begon op 16 januari '78.

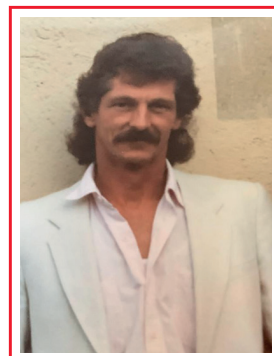
Functies en loopbaan bij Maurang

Ik ben bij Maurang niet begonnen als monteur, zoals ik de laatste jaren doe. Ik begon meteen als chauffeur op de steenwagen. Dit heb ik 4,5 jaar gedaan. Het steenwagen rijden was niet zo mijn ding, merkte ik al snel. Toen ik hoorde dat Jos 2 bulkwagens had gekocht, ging ik naar hem toe om te vragen of ik dat werk mocht doen. Een koude douche, want hij zei mij dat hij 2 "goede" chauffeurs wilde op die auto's. Lekker dan, dacht ik. De twee chauffeurs die toen op die bulkwagens gingen, hielden het nog geen jaar vol haha. Het rijden op die bulkwagens was pittig. De dagen waren heel erg lang. Meestal rond de 14 uur.

Toen een van die chauffeurs zich ooit ziek meldde, heb ik hem benaderd. Ik vroeg hem of hij niet met mij wilde ruilen van auto. Zo gezegd, zo gedaan. Ik ruilde mijn DAF in voor zijn Volvo en begon op de bulkwagen.

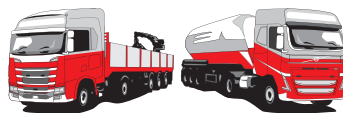
De bulkwagen beviel mij zo goed dat ik mijn broer Harrie, die nog op de steenwagen zat, probeerde over te halen ook bulk te gaan rijden. Ik heb hem toen een keer meegenomen.

Daarna is hij toch gezwicht. In het begin van mijn periode als bulkchauffeur deed ik elke dag 2 ritten van Lixhe naar Malden. Een enkele reis duurde dan 2,5 uur. Dat duurde zo lang, omdat we bij de grens elke keer papieren moesten halen. Dat ging toen nog allemaal met de hand.

In die tijd was er soms niet voldoende werk om de planning vol te krijgen van beide bulktrucks. We wisselde dan per week om. De een kreeg bulk en stenen en de ander had alleen bulk. We hadden er namelijk allebei een hekel aan dat er dan vaak steenopleggers stonden, waaraan altijd wel iets kapot was. Wisselen was dus het eerlijkst. Onze Harrie en ik zijn allebei best wel zeikers, als het gaat om het materiaal haha. Voor ons moest het in orde zijn. Mijn broer en ik waren gek op mooie spullen en waren daar ook zuinig op. Harrie had echt hart voor de zaak. Hij was er echt altijd op de zaterdagen. We deden alles samen.

Harrie van Linschoten, broer van Wim, overleed op 56-jarige leeftijd aan slokdarmkanker. Terwijl Wim vertelt, roept Hilde, vrouw van Wim: "Het ging vooral om broederliefde." Wim bevestigt dit en praat verder.

Die kraan van de steenwagens zat toen aan de zijkant van de truck en we stonden dan op een trapje. Die stenen in Malden stonden altijd wel 4 hoog. We pakten die dan met dat kraantje boven ons hoofd. Nu kun je jezelf daar niets meer van voorstellen dat dat zo mocht. Het was wel onze eigen schuld. Dat trapje hing namelijk ook aan de andere kant van de wagen. Het enige probleempje was dan dat je alles in spiegelbeeld moest doen en dat hadden we nooit geleerd. We konden dat gewoon niet haha.

In de periode die volgde, kwam er steeds meer werk voor de bulkwagens. Toen er ongeveer 10-15 bulkwagens waren, werd ik in winter regelmatig binnen gehouden op de zaak. Ik kon dan een beetje mee sleutelen.

In 2020 ben ik een periode ziek geworden. Daarna adviseerde de dokter mij om te stoppen met het chauffeurswerk en ben ik als monteur verder gegaan. Tegenwoordig doe ik nog klein sleutelwerk en dingen aan het pand.

*“Wim is in het heden nog steeds actief betrokken in het bedrijf.
De teller staat nu op 46 jaar dienstverband.”*

De rit die mij het meest is bijgebleven

Een rit die Wim is bijgebleven heeft hij niet. Tijdens het gesprek kwam Wim met een aantal bijzondere ritten.

Ik heb ooit een keer in Malden gestaan met de bulkwagen. Ineens kwam er toen geen cement meer uit de silo. Ze hebben toen die onderkant van die silo opengemaakt en toen staken er ineens 2 oren uit. Als ik daar aan denk, moet ik nog lachen. Er was dus een konijn in de silo gekropen. Hoe dat kon? Wij stonden toen altijd op dezelfde plek met onze trucks, waardoor we die slang daar gewoon lieten liggen. Dat konijn was dus onze slang in gekropen en zo in de silo beland.

In België heb ik ooit een ongeluk gehad toen ik op de terugweg was naar huis. Ik had toen een leenauto bij. Mijn zoon was toen ook mee. Het was in België en die dag spekglad vanwege noodweer. De truck kwam toen in de berm en klapte helemaal dubbel. Er kwamen toen meteen twee chauffeurs van andere trucks mij helpen en ze trokken mij weer uit de berm en recht op de weg. Ze sleepte mij toen van de weg af naar een parkeerplaats. Als je niet snel weg was, kreeg je namelijk echt een grote boete. Op de parkeerplaats dronken we samen een kopje koffie en kwam ik bij van de schrik. Ik was toen wel echt geschrokken. We hebben dat er goed vanaf gebracht. Gelukkig had niemand iets. De truckcabine was in die hoek helemaal ingedeukt. Ik ben daar toen wel mee terug gereden naar huis. We hobbelden flink, zodra ik harder dan 70 reed. Eenmaal in Helvoirt snapte ik wel waarom. Er zaten van die grote klodders klei in mijn banden haha. Mijn zoon kan zich niet echt meer herinneren dat dit gebeurd is. Dat is ook maar beter.

Het familiebedrijf

Mijn vrouw hielp vroeger regelmatig mee als ik ergens stond te laden of lossen. In de tijd dat ik op de stenen zat hielp ze dan vaak met het openen en sluiten van de kleppen. Die waren toen echt loodzwaar. Mijn zoon heeft ook een periode voor Maurang gewerkt. Hij maakte dan pakketten van Cobblestones op de zaak. Zo nu en dan hielp mijn vrouw ook daar eens mee.

Jos en Jo kende wij heel goed. Mijn broer kende Jos natuurlijk het eerste, maar ook ik heb heel veel met ze mee gemaakt. Met Maurice ook overigens. Op zaterdagen stonden wij altijd met een paar mensen te prullen in de loads. Jo kwam dan altijd eten brengen. Jos wilde dingen op zijn manier doen. Dat was soms wel wat eigenaardig en eigenwijs haha. Dat eigenwijze heeft Maurice soms ook wel, maar Jos had dat echt. Toen mijn zoon geboren werd, kwam Jos op kraamvisite. Hij zei mij dat hij een mooi

'familie ritje' had voor mij de volgende dag. Hij kon het allemaal mooi vertellen, maar 3 dagen na de bevalling met mijn vrouw en pasgeboren baby in de truck gaan zitten, was toch wel iets te gek.

Ik weet nog dat Jos overal en altijd in was voor een borrel met ons en klanten. Een keer heb ik met hem heel flink in de 'olie' gezeten. Hij had toen net een nieuwe kraan gekocht voor mij en kreeg het even iets te hoog in zijn bol haha. Hij zag een boom staan en wilde samen met mij in Helvoirt die kraan gaan halen om te testen of we die boom er uit zouden krijgen. Het is maar goed dat ik Jos toen met wat grapjes van dat idee heb gekregen.

Meest bijzondere moment bij Maurang

Jos zorgde er altijd voor dat wij en onze gezinnen niets te kort kwamen. Toen ik 25 jaar in dienst was, gingen we uit eten in België. Peter was daar ook bij. Onze vrouwen kregen toen een hele luxe sieraden set van Jos en Jo. Die hebben we nu nog en dat was echt bijzonder. Peter en ik kregen toen een maandsalaris. Na het diner gingen we toen nog wat na-borrelen bij Jos thuis in Poppel.

De personeelsfeesten bij Maurang waren altijd over de top. Jos deed alles over de top. Ook in de tijden dat het wat minder was met het werk. Jos regelde het voor ons allemaal. Die feestjes verliepen altijd heel goed. Alleen piet (peter) was af en toe de sjaak. Hij werd eens een keer in een wasbak gegooit door Hans en Ad. Daar hebben we toen heel hard om gelachen. Ze hadden piet eerst in het wc-papier gerold en toen in de wasbak gedaan. Hij zal dat zelf wel niet verteld hebben in zijn interview haha.

Een personeelsfeest is mij wel echt bijgebleven. Holiday on ice in Scheveningen. We gingen toen met touringcar daar naartoe en hadden een heel gearrangeerd programma met eten. Ik weet nog dat je daar allerlei lichtgevende dingen kon kopen voor de show. We hadden de kans niet om iets te

kopen, want Jos had alles al voor ons geregeld. Er ontbrak ons werkelijk aan niets.

Ik herinner mezelf ook nog dat we een keer zijn gaan karten met het personeel. Ik weet dat nog goed, want mijn broer reed toen gruwelijk in de weg. Wie er toen gewonnen heeft weet ik niet meer. Volgens mij een van de jonge gasten.

Wanneer ging er iets mis?

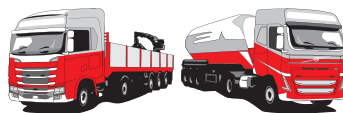
Vroeger moesten wij zelf bijhouden dat de silo's vol bleven. Dat deden we toen door te kloppen op de silo, zodat we konden horen hoeveel er nog in zat. We hebben daar met Jos nog weleens trammelant over gehad. Ik belde Jos toen, want hij haalde dan een bulkwagen er uit om stenen te rijden. Ik wist dan altijd al dat dat helemaal niet kon. Wanneer Jos dat deed, had de silo op het einde van de dag namelijk te weinig cementpoeder. Dat heeft Jos twee keer meegemaakt. Dan kwam de fabriek stil te liggen. Henk en Jos loste dat dan samen op.

Ik was in Malden. Ik denk 22/23 jaar geleden. Mijn zoon was mee. Mijn zoon ging een foto maken van mijn wagen en bij toeval klapte de slang van de bulk er tijdens het lossen af. Dat stof zat echt overal. Er lag een laag van wel 5 cm stof op de grond. Die moesten ik en mijn zoon samen opruimen. Er kwamen toen ook mensen van de fabriek helpen.

"De foto die de zoon van Wim heeft gemaakt, kun je vinden in het Maurang museum."

Met welke trucks heb je gereden en wat was je favoriet?

Mijn eerste auto was een DAF 2600. In die tijd was dat echt een hele goede auto. De motor zat toen nog gewoon in de cabine met een kapje er overheen. Dat mis ik eigenlijk nu nog steeds. Dat was echt mooi. De eerste drie auto's die ik kreeg waren tweedehands de rest allemaal nieuw.

De DAF 2800 kreeg ik daarna. Dat was niet echt een fijne auto. Daarna kreeg ik nog een 2800 DAF. Dat was de 09-AB-03. Na die truck kreeg ik een 3300 DAF met het kenteken BF-48-NR. Daarna kreeg ik een Volvo met het kenteken BD-42-BZ. Een F1220 was dat. Daarna kreeg ik een Volvo F12 met het kenteken BS-29-BY. Die Volvo's reden heel goed. De VF-68-LH, kreeg ik daarna, weer een Volvo. Ook daarna kreeg ik weer een Volvo. Dat was de FH12 met het kenteken BL-JD-39. De op een na laatste was de BT-DP-23. Een Volvo die ik helemaal had laten bekleden met leer van binnen. Toen kreeg ik een Mercedes. De 56-BHN-8.

Ik had twee favoriete auto's de VF-68-LH Volvo en de BT-DP-23 Volvo.

Ik ben eigenlijk meer een fan van de Scania. Maar daar ben ik het met Maurice nooit over eens geworden haha. De laatste auto mocht ik kiezen van Maurice. Ik wilde een 8 cilinder Scania. Maar dat wilde Maurice niet. Toen wilde ik een Mercedes. Toen mocht ik een demo rijden. Dat was een Actros 2148. Ik ben dus een groot Scania fan, maar ik heb nog nooit een Scania gehad. Een paar maanden geleden kwam Maurice er op terug. Ik hoorde namelijk dat hij 4, 8 cilinders Scania's had gekocht. Maurice zei dat ik er wel een mocht hebben als ik weer kwam rijden. We hebben er maar om gelachen.